

Na důkaz přátelství

Když jsem v babiččině bytě, ve vitríně, uviděla malého, asi deseticentimetrového kominíčka, hned jsem se začala vyptávat, na jeho příběh. Byl vyroben ze skla. Jeho drobnou postavu zvyšoval bílý cylindr posazený na růžové hlavičce. Oblečen byl v černém oblečku s bílými knoflíky, límcem a rukavičkami. Babička se usmála a začala vyprávět:

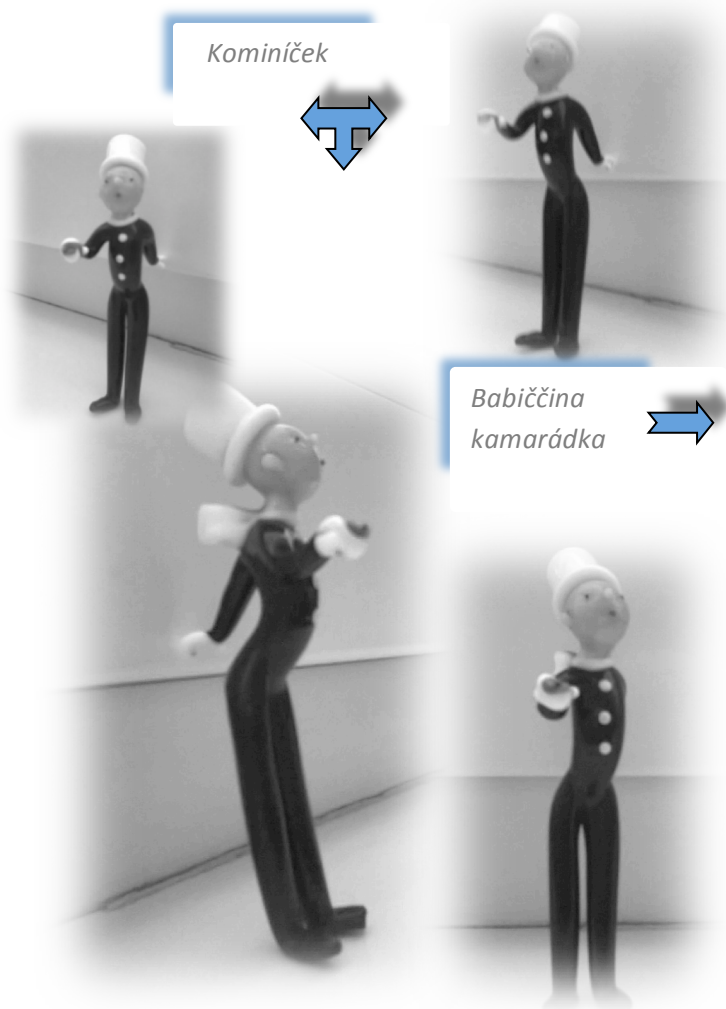
„Už od měšťanky byla mou nejlepší kamarádkou Marcelka. Zatímco většina holek se starala jen o svůj vzhled, my jsme prováděli různé lumpárny...“ Jako třeba, když z půdy na náměstí kropili lidi vodou...

Každý příběh, ale musí mít zápletku. „Ještě před svou svatbou podstoupila operaci očí. Po svatbě onemocněla na srdce. A tehdy v nemocnici mi Marcelka darovala NA DŮKAZ NAŠEHO VĚČNÉHO PŘÁTELSTVÍ tohoto kominíčka pro štěstí. Víš, tehdy bylo dost těžké něco takového sehnat“ dodala se smutkem v hlase babička. „Pak podstoupila úspěšnou operaci srdce. Když už se zdálo, že vše dobře dopadlo, dostala Asijskou chřipku, která jí strhla srdce.“

Po několika stěhování utrpěla postavička drobné šrámy, které na první pohled ani nejsou vidět.

Došlo mi, že ani nezáleží na předmětu, ale na příběhu, jež se k němu váže. Babičce tak bude navždy připomínat její věrnou kamarádku a zážitky z jejího dětství.

„Tak už víš, jak to bylo?“ zeptala se mne babička „Ano, zajímavé...A tamta váza? Jaký je její příběh?“

Podle vyprávění Ilony Krylové, sepsala Adéla Krylová